

Ahmet akıcı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.04.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adab-ı İnsaniyet

Madem ki gelmişiz biz şu Cihan'a
Koyvermeyelim, yaşayalım adabınca.
Tek maksadımız aramaktır hakikati
Bak gör, anlarsın tiynetteki hikmeti.

Bir yol ki yolcuların tamamı abat
Melal ne kelime! Fıskırıyor ab-ı hayat.
Nur yolunda gidenlerin cümlesi rikkatlı
Visal için feda olanları kim korkutabilir ki?

Kula kim kulluk eder Fatiha'yı bilip de,
Kalp kırılır mı hiç, El Emin'i sevince.
Bu öyle bir aşk ki gözyaşları hiç dinmez.
Yanıp kavrulma himmetini gafiller bilmez.

Yılgı nedir bilmezliktir davada nefer olmak
İnsanlar ne der diye düşünendir en büyük korkak.
Zenginliğin sırrı da gençliğin iksiri de bizde.
Telaş yok! Serinleyeceğiz biz arşın gölgesinde.

"Tut elinden kaldır düşmüşü" işte tek düstur!
En berbat yolcuya on dünya, bu ne Ekber lütuftur!
Öyleyse kalk ayağa, bırak, sıyrıl ağırlıklardan
Yeise hiç kapılma, içeceğiz Kevser'in suyundan.

Sakın hüzünlenme, kadrini unutayım deme.
Cennet borsalarında değer biçilen altunsun sen!
Boşver ihlassızlığı, gel koş tüm gücünle Rabbine
O vakit melekler secdede, mahlukat emrine amade.

Ahmet Çakıcı

Ah Kuzum

Bu şiir; kurtaramadığımız tüm "Aylan Bebek"lere atf olunmuştur.

Henüz sen yoksun, ne ana var ne baba,

Belki tanırsın beni, belki tanımazsın; olsun!

Maksadım kafa şişirmek değil, içimi dökmek kağıda,

Kırarsan bir gün, yamyamların prangalarını, görür beni okursun.

Ah kuzum, bi' bilsen neler çekiyor kardeşlerin,

Tema belli, zulüm, sefalet, eziyet; bitmiyor planı vahşilerin,

Ama merak etme, Müslüman gelecek kurtaracak bizi tuzaklardan,

Gül kuzum gül, şimdiki Müslüman ne anlar ki Din-i İslamdan.

Daha dün... Nice çocuk öldü, biz var oldukça da ölmeye devam edecek,

Hata bizde kuzum, olamadık kuvvetli;

Durduramadık zalimi

Kurtaramadık kardeşlerini.

Affet kuzum, hayır hayır affetme bizi, ödeyelim kefaretimizi bizzat,

Zira boş yaşamışız, ancak buğz ederiz,

Ne ruh kalmış bizde, ne zalime karşı takat.

Şimdi söyle bana, seni hangi yüzle, hangi inançla çağırayım,

Epeydir dünyadayım, ama hep zarardayım, Dava-i İslam'dan firardayım.

Kurtaramıyorum kardeşlerini, asıl zalim benim, elleri kanlı olan ben, farkındayım.

Günah dolu defterimle, nasıl çıkacağım Rab'ın huzuruna bilmem,

O öyle ağır ki,
Sanki asırlarca tövbe etsem kurtulamayacağım.

Ahmet Çakıcı

Aşkın, Aşğın Hikayesi

Gönlü yanıyordu yine, içi kanıyordu Ahmet'in
Korku doluydu büsbütün, kaçtı mı melekleri Rahmetin?
Ağlamak istedi de olmadı, koydu başını yastığa
Af diyerek inledi, kendini bırakıverdi uykuya.

Kaldım demişti yine, eskisi gibi yapayalnız
Hiç kimseden çare yok, nükseden yarası devasız.
Aşkın ateşi fısıldadı, Allah'ın rahmetinden ümidini kesme.
Pır pır etti yüreği, Rabbim beni bırakıverme.

Hırıltılar kopararak uykusunda süzülürken Ahmet
Sinesi cehennemden kızgındı, iman kalesinde kıyamet
Acılar içindeyken bir ses duydu da açıldı gözleri
Terk etti sınısıcak yatağını aldı abdestini.

Çekti üstüne paltosunu, dışarıda yağmur yağıyordu
Allah Allah diyerek inledi, şevkle Rabbine koşuyordu
Gelmişti Rabbinin evine, şükür dedi baktı gökyüzüne
Taktı takkesini girdi içeri, mazhar olmak için Rabbinin Rahmetine

Kamet sesi mahzun kıldı gönülleri, durdu namaza cemaat
Ahmet aşkla getirdi tekbiri, hasretle başladı münacaat
"Ben geldim ey Rabbim, etmem senden başkasına himmet"
"Yalnız seni arzularım, Rabbim lütfen beni affet."

Davudi sesli imam okuyordu Suretül Duha
Bir bir ket vuruluyordu şeytani huzursuzluğa
Aşkla titriyordu gönül, sabredemedi gözyaşı
Hak geldi batıl yıkıldı, dirildi iman mahyaları

Ahmet'in nidası karşılık buldu göklerde
Selam verdi de aldı melekler hep birlikte.
Mümin olan düşse de yıkılmaz aşkla "HAK" der
Tüm cihan üstümüze gelse ne olur, Allah bize yeter!

Ahmet Çakıcı

Bir Kurtarıcı Bekleniyor

Bir kan...
Yüzyıllardır oluk oluk akıp da,
Bir türlü pıhtılaşamayan,
Bıçare bir kan...

Damarlar...
Birbirinin umurunda olmayanlar...
Manayı kendi akışında aramaktan hissiz kalmış damarlar...

Bir bıçak...
Keskin sıfatıyla adlandırılan,
İşıltısından,
Heybetinden korkulan...
Ama artık,
İki ucu da körelmiş olan bir bıçak...

Bir kalp...
Bedeni kangren olmaktan kurtaran...
Kıyamete kadar tüm cihana mana pompalayabilecek kudrette bir kalp...

Bir beden...
Sonsuz saadetin davetçisi,
Kimsesizlerin kimsesi,
Hükümrânlığın hazinedarı...
Asil Simurg'un evladı bir beden...

Bir dünya...
Bir türlü bitmeyen kavgadan usanmış,
Haysiyetsizlikten inim inim inliyor.
Dili prangalı, gözleri milli.
Küfre mahkum olmaktansa,
Ölmeyi tercih edecek bir dünya...

Bir doktor...
Bir doktor yok!
Şimdilik...

Bir kurtarıcı bekleniyor,
Akan kanı durduracak...
Pansumanla kalmayıp,
Sorunu kökten çözecek, kutlu nizamın temsilcisi bir doktor...
Bedenlere sıhhat dağıtacak,
Cihanın derdine derman olacak bir doktor...
Bekleniyor!
ve
Elbet gelecek!

Ahmet Çakıcı

Boyun Eğmeyeceğim

Göğsümdeki hakikat kuleleri bir bir topa tutulurken
Yok oluşa sürükleyen bir kuvvetli darbe yemişken zihnim
Beynimin tüm kıvrımları
Eşrefi Mahlukatlığın mahzenini dönüştürmüşken kan şelalesine
En sivrilmiş tırnaklarım boğazımda, Fikirlerim ayak altındayken
Çevriliyken mana ruhum dünyanın batıl mızraklarıyla
ve sineme derinlemesine saplanmış çivilere tek bir panzehir bulunamıyorken,
Sürüklenmeyeceğim hiçliğe
Yıkılmayacağım çaresizliğe
Elim ısrarla ruh emicilerle oynaşabilir
Bir an
Kevaşelerin çarpıcılığına hayran olabilir gözlerim
Kalbim bas bas çağırıyorken beni hakikate
Fitnenin kirli perdesi kapatabilir nurun ışıklarını.
Ne olursa olsun
Elemlerin kısa süreli huzur şarabı yok edemeyecek beni.
Fahişelere hiçbir harf verilmeyecek benim lügatımda.
Uç buçuk soysuz zevkle cilalayıp literatürüne dahil etmişse nursuzluğu
Sormayacak değil ya Var Eden
Yaşam portremi hangi renklerle kimin uğruna doldurduğumu.
Söz veriyorum
Zifte bulanmış olsam dahi boydan boya
Açacağım en sonunda ellerimi ve kaldıracacağım başımı göklere
Huzurların en hakikisi eşlik edecek bana ben alnımı öz yurduma yaslarken.
Beni kendi katilime çevirmek için uğraşan nefsimi
Boğacağım olanca gücümle.
En büyük hayalimdir benim katil olmak.
Öldüreceğim seni ey nefsim.
Belleyeceksin efendinin kim olduğunu iyice.
Göğsüm nurun zenbilnameleri ile hislerin muhafızına dönüşecek.
Yarın varınca "Hak"kın huzuruna
Umarım şahit ve şehit olarak gideceğim gayelerimin o güzel yurduna.
Kalbim aşkla yeniden doğacak
Gitmeyeceğim artık bir adım dahi geriye.
ama bilirim
Kaf dağı kadar pot kırmışsam
Kaf dağıyı yoktan var edendir benim Rabbim.
Yaşam aynam buğulandı diye
Aynamı baltalarla parçalayacak değilim.
Nurun pak mendiliyle temizleyeceğim sinemi.
İnatla, sabırla
Ne olursa olsun daha kuvvetli kalkacağım ayağa.
ve haykıracağım tek hakikati cümle kainata.

□□□□□□□□ □□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□

Ahmet Çakıcı

Erhamerrahimin

Her Şey bitti
AŞk bitti
Saadet sona erdi.
Gözyaşı eriyip silindi
Bizi biz yapan her ne varsa
Nefsin cazibesine kapılıp gitti
Anlım secdede tövbekar
Gözlerim yaşlarıyla piŐmanken
Lütfen al canımı Ya Rabbi

Bitmedi ey Ahmed
Hiçbir Şey bitmedi
Rabbin seni unutuverip de silmedi
Sen sen yapan seni
Bir daha kurtardı seni
Layık olmak için Rabbine
Cihat et bir ömür tüm gücünle

Ahmet Çakıcı

Ey Basiretsiz tanrı

Ey arzda haysiyet naraları atan,
Düzmece aleminin çalpa tanrısı!
Anlamıştım kudretinin basiretini,
Hegoman kargalarının çıkardığı çingardan.

Sahi, ne olmuştu, bulabilmiş miydin suçlu kim?
İlkin kardeşin Demiri suçlamıştın,
Onu bertaraf edince de kadim dostun kızılı.

Şimdilerde de suçlu Hilal olmuş, öyle mi?
Bir dediğin diğer dediğini tutmuyor,
Senin lafına güven olmuyor be tanrı.

Geçenlerde sırnaşıkların geldi kapıma,
Paris'ten, Londra'dan haber getirmişler.
Güldürme beni tanrı,
Asıl şunu söyle, haber var mı;
Bengal'den, Herat'tan, Kandehear'dan.

Söyle o yüreği Vombat sırnaşıklarına,
Bana ne bir avuç kozmopolitandan,
Onların var oluş sebeplerini bilirim ben.
Onların filizlenme öykülerini bilirim ben.

Bak ne diyeceğim, katilsin sen tanrı,
25 yılda 13 milyon öldürebilecek kadar,

Multitask sosyopat bir katilsin sen.

Ama sıkı dur,

Ben de ellerimi kana bulayacağım.

Ben geliyorum, biz geliyoruz ey basiretsiz.

Dalkavuklarını etrafına toplasan iyi edersin.

Zira bizden biri, sizden bine bedel.

Biz geliyoruz kendini tanrı gibi gören,

Milyarları kendine bağlamış olan sağgörsüz.

Ben geliyorum, Ramallah'ın bilekleriyle,

Seni lime lime etmeye geliyorum.

Ahmet Çakıcı

Farkındayım

Ne ki dünya? Ne ki hayaller?
Ruhum tastamam olmadıktan sonra,
Her biri bambaşka yerlerdeler.

Yoğurmak lazım ruhu, mananın mayasıyla,
Alakam yoktur benim ne ışıkla ne de onun parıltısıyla.

Ben Ahmet, Yaşım genç, hislerim çok mu çok ağır,
Acıları haykırmak lazım.
Ne yazık ki çevremde var hep kör ve sağır.

Pişman mıyım? Bilmiyorum.
Vakit gelip geçiyor. Farkındayım.
Zamanın ne kadar kıymetli,
Gerisin geriye dönmenin de ne kadar zararlı olduğunun,
Farkındayım.

Fakat ne çare?
Düşmüştür gözlerime perdeler,
Yalnız var karartılar, iniltiler...

Hayalmiş, ümitmiş, neşeymiş.
Hepsi birer bilmece.
İnsan yokluğun mezarına giriyor,
Kafaya takıp, önemseyip, düşününce.

Bu sebeple benim var tek bir dileğim.
Sakin ama sakın sizler bana ilişmeyin.

Durumum vahim, farkındayım.
Ruhum tastamam olsa,
Sence toparlamaz mıydım?

Her şey gelip geçer. Evet!
Güzel günler mi göreceğiz?
O iş kısmet!

Fazlalıklardan kurtulmalıyım, biliyorum.
İyileşmem lazım, farkındayım.
Acı denizinde boğulmadan,
Azgın seller götürmeden,
Gök kubbe yıkılmadan,
Kendime gelmeliyim,
Farkındayım!

Ahmet Çakıcı

Hakikat

Mazinin ağırlığı eziyor tüm cüssemi,
Var olmanın kaygısını hissediyorum damarlarımda.
Damarlarımda akanı bir ben bilirim.
Ellerime bulaşmıştır ruhumun portresi.
Kalbimin dört odacığının kavgasından bahsetmiyorum hatta.

Hayali sütunlar görüyorum meydanlarda.
Mücerret olan kıymetli artık.
Ama bu inat niye, hakikate sırt dönmek,
Ondan kaçmak, kendini vombat diye yaftalamak,
Tüm bunlar, gördüklerim gerçek mi?

Ben mi görüyorum sadece,
Arzdan fezaya, semaya yükselen hakikati.
Hakikat çok katmanlı, yalnız kendisi yok orada.
Merhamet de onunla, işte, gökten şu inen.
Ağızlara sakız olmuş insanlık da orada.

Şimdi ey insanlar tutuşun el ele,
Artık vakti değil mi,
Nereden geldiğimizi, vuslatımızı anlamanın.
Başınızı kaldırın yukarıya,
Lanetlenmemesi için yakardığım o gözlerinizle,
Bakın göklere ve görün!
Hakikatın sütunlarını görün.
Koşun sonra, onlara doğru.
Süratle, tereddütsüz koşun.
Artık yüzleşin hakikatle,
Onunla yüz yüze gelmekten korkmayın.

İşte, şimdi ben de katıldım aranıza.
Sarın çevremi dört bir koldan,
Bırakın diğerlerini bundan sonra.
Hazır mısınız ey insanlar,
Hazır olmayan hemen terk etsin meydana!
Artık meydanlarda yalnız hakikat neferleri hüküm sürsün.

Sırnaşıklar da veda ettiğine göre,
Yürüyün üzerime doğru.
Korkmadan,
Zerre beni önemsemeden koşun bana doğru.
Ezip geçin beni.
Düşünmeyin,
Ayaklarınızla çiğneyin beni.
Vurun, daha sert vurun!
Dediklerimi yapın,
Şüpheyi düşmeyin bunu yaparken.
Yapın ki bağışlanayım.
Lime lime edin beni,
Hakikat için, affolmam için.
Dediklerimi yapın,
Yapın ki,

Senelerdir taşıdığım kanın bir anlamı olsun.
Kalbimdeki burukluk, fezada kendine bir yer bulsun.
Hakikatı bilip de haykırmadığım için,
İçine hapsoldüğüm bedenim, hakikata kurban olsun!

Ahmet Çakıcı

Hiçliğin Kıyısından, Cihanın Efendisine

Boğuluyorum,
Boğulan yalnız ben değil,
Arz ve Sema ve Feza.
Hepimize saldırıyorlar.
Dillerimiz prangalı,
Mil çekilmiş gözlerimize.
Nereye baksam beni boğanlar,
Kimse baksam dilinde yaftalamalar.
Yuvasına kırıntı taşıyan karınca,
Göklerin kara prensi karga.
Hep bir ağızdan,
Tüm kainat,
Tüm mahlukat,
Eziliyor, çiğniyor beni.
Tükendim, tükettiler,
Kem gözlerin hamallığından yoruldum.
Bunaldım artık, ruhum paramparça.
Tam bırakacakken kendimi,
Engin maviye doğru,
Köprüden aşağıya.
Gök kubbe yarıldı, bir NUR indi kalbime.
Gözlerim kamaştı, ellerim titrek kaldı.
Kulaklarımdaki çını...
Haykırıyor!
"Eşrefi Mahlukatsın sen!"
Hiç durmadan! Usanmadan!
Şimdi,
Gördüğüm karıncalar,
Gülümsüyorlar bana.
Mahlukat şevkle hürmetlerini sunuyor.
Hissediyorum.
Dünya benim için dönüyor,
Gün benim için aydınlanıyor,
Güneş her sabah beni düşünerek doğuyor.
Kalbimin kavgaya tutuşmuş dört odacığı,
Birbirinin omuzlarına kollarını atan,
Şen ve idealist gençlere dönüştüler şimdi.
O nur...
Kayrası pek ulvi,
Gönlüme gençlik ve maksat veren,
Paklığının,
hiç görmediğim cennetten geldiğine emin olduğum,
O nur...
Kalbimi durdurdu.
Aklımı yitirtti.
Bedenim, elveda diyor bana.
ve doğdu mefkurem,
ve doğdum yeniden.
Kalbim o Mücahitlerinkidir artık.
Aklım hakikate şehit oldu.
Ruhum en şerefliyi bilir oldu.
Ben,

Asil Simurg'un evladı ben,
Bildim kendimi.
O Mücahitlerle bildim kendimi,
Onlara dua ederken buldum kendimi.
Ellerim, secdede göstermeye utandıklarım,
Gözlerim, günahlarıma şahit olanlar,
Dilim, dilsiz şeytandan dahi aciz olan,
Hepsi,
Tekrar dirildiler.
Şair haklı çıktı.
Küllerimden bir hisar doğdu.
Yalnız hisarla kalmadı,
Yeni bir ben doğdu...

Ahmet Çakıcı

Huzursuzluklar Senfonisi

Dertlerim, sıkıntılarım ayrılmaz bedenimden,
Öğrendim onlarla yaşamayı, onlarla hissetmeyi,
Düşünüyorum, sorguluyorum meseleleri saatlerce,
Savruluyorum kapkaranlık kararsızlık silsilesinde.

Bilmiyorum, görmüyorum sadece hissediyorum,
Günlerce kurtulamıyorum cehennemin ziftinden.
Geceleri çılgınlık atıyorum, kıyametler kopuyor içinde.
Korkuyorum, susuyorum hayır yok bana kimseden.

Çok bir şey istemiyorum, istemem! Sadece bir tutam mutluluk!
Bunlar nafile, geliyor günlerce bana oluk oluk huzursuzluk!
Hırıltılar koparıyorum, bağıriyorum imdat diye!
Yok mu beni rahatlatacak, ateşimi söndürecek itfaiye!

Kim demiş ruhsuzum diye? Yalnız muhtacım ben sevgiye,
Yalan ilişkiler istemem, aramaktayım ruhumun özünü sadece.
Bir gün beklediğim an gelecek, biliyorum,
O ana kadar razıyım kaderime, bekliyorum.

Ahmet Çakıcı

Kapkara Bir İstikbal

Kapkaralık bir meydan
ağır ağır yürüyorum.
nefsim benliğime vermiyor meydan
yalnız yıldızlar gibiyim
yana yana süzülüyorum.

saplanıyor sineme hançer
ah! diyorum lanetimle tanışıyorum.
gönlüm fokur fokur kaynıyor
sanki bir mahşer,
yaralıyım derdime derman arıyorum.

gözlerim kararmış ellerim kana boyalı
çırpınıyorum tutunacak bir dal arıyorum
sizi gidi yalancılar dinlemiştim ben bu masalı
Rabbim yalnız seni arzuluyorum.

ne bir damla ne ürperti ne de bir titreyiş
ruh olmazsa ne mana, hayat saçma bir bekleyiş
ah!
ne ettimse ben ettim, olsa taş kesilivermişti gül bile
kendi ellerimle parçaladım ruhumu
yok ettim varlığımı bile bile.

Ahmet Çakıcı

Mananın Şahikasına Ermek

Evet,
Kimsesizlikten yakınıp da elini kalbine götürmeyen,
Başını göğe kaldırıp da Hakkı hatırlamayan şairler oldukça
zor olacak başarmak.

Gök Kubbenin süngülerimizle kuşandığı bir çağda,
Dimağımızda böylesine batıl yaftalar varken,
Dizlerimiz kanayacak, dillerimiz kuruyacak.

Bizler böylesine çarpıkken,
Kalplerimiz riya okyanusunda çırpınırken,
çetrefilli geçecek asil mücadelemiz.

Sanatın anlamını kavrayamayan,
hakikate hizmet etmeyen sanatçı sıfatlılar var oldukça
zor olacak Hakkı tutup kaldırmak.

Olsun,
Canan'ı seven her türlü dikene katlanır.
Bizde sabır da bitmez, aşıklık da.
Dilediklerini yapsınlar,
Bizde Fuzuli de bitmez Fazıl da.
Zira,
Mecnundan füzûn aşıklık istidadı olan biziz.
Budandıkça fışkıran,
yenilgi yenilgi büyüyen biziz.

Safsatalar dört bir kolu sarsa bile,
Tüm şeytanlar İblis olsa dahi,
Galip gelecek olan elbet biziz.

Tüm cihan bir olsa,

Hakikatin,
Hakkın nurunu söndürmeye çalışsa dahi,
O'ndan ümit kesmeyiz.
Biliriz ki O
nurunu tamamlayacaktır!

Ey siyahın, el kadar bebeklerin kanını
Ellerine bulamış medeniler!

Meşhur masalarınızda,
türlü hesaplarla kurduğunuz tüm planlara izin verilmiştir!
Dilediğinizi yapınız!
Elinizden geleni ardınıza koymayınız!
Planlar, tuzaklar kuruyorsunuz da,
O'nun bir planı yok mu sanıyorsunuz?
O tuzak kuranların en hayırlısıdır.

ve sen!
Ey davası uğruna
canını feda etmeye hazır olan genç adam!

Bugüne kadar hakikatin neferi olamadığın için,
Hakkı tutup da kardeşlerini kurtaramadığın için,
Nefsinin fısıldadığına inanıp da küffar ile çarpışmadığın için,
ve
Bildiğin, bilmediğin tüm günahların için,

kork!
çok kork!

Bil ki,
Kefaretinin yegane şartı,
Davana canın pahasına sarılmandır.

Bu yolda,
Asla inançsız, güvensiz olmayasın.
Sırtını davaların en hakikisine,
Kalbini Alemlerin Rabbine yaslamış olan sen,
Pervan olmasın kimseden!
Her daim
Başın dik, gönlün ferah olsun!

Ey asil Simurg'un evladı!
O'nun gazabından çok kork!
O'nun rahmetinden de ümidini kesme!
En çok O'ndan çekin!
En çok da O'nun merhametine güven!

Yazgının karanlığına seni inandırmak isteyenlere kanma,
Seni çaresizlik okyanusuna demirlemek isteyenlere inanma,

Hoşça bak zatına!
Cihan'ın kaderini değiştirebilecek olan sensin!
Bir kişinin kurtuluşuna vesile olsan,
Tüm İnsanlığı kurtarmış sayılan sensin!

Ey Aksa'nın beklediği,
Gözlerini hakikatin şahikasına dikmiş Selahaddin!
Boşuna mı milyonlar hakka yürüdü
Göğsüne onlarca ok yiyip de yılmayan Ulubatlı
Davası uğruna hayallerine İstanbul'u koyan Fatih
Sevgilinin ayağına taş değmesin diye,
Bin canı olsa, binini de feda edebilecek Sıddık,

Tüm bunlar,
Bir hiç uğruna mıydı?

O halde,
Kalk ayağa ve titret Cihan'ı!
Başlasın artık vadettiği günler hakkın,
Dursun artık
İnsanlığı prangalara vuran hayasızca akın!

Unutma,
Hiç bir zaman yalnız olmadın,
Olmayacaksın.

Arkasında enbiyalar ve evliyalar
Yanında dava neferleri olan,
Hisleri geleceğin haşmetli günlerinin tılsımı olan sen,
Kainat seni hiçe saydıkça,
Davayı en gür sesle haykıracaksın.

Kudretini en kudretliden alan sen,
Rotan şaşmaz, mücadelen yılmaz olsun.
Hak bildiğin yolda,
gerekirse Canını ortaya koymak ahdin olsun.
Kılavuzun imanın, coşkunun kaynağı aşkın olsun.
Hazreti Yezdan yar ve yardımcın olsun!

Ahmet Çakıcı

Münacaat

Yaşamak
En saf halini aramakla geçti ömrüm.
Kıymetli olan tüm zerrelerimle
Bazı zamanlar garipliğe sürüklenircesine
Bazen de şehrin yakışıksız binalarındayken aklım
ama
Dünyayla tanıştığımızdan bugüne
Şems'ini, Leyla'sını arayanlar gibi tıpkı
Mecnun'un oldum, peşinden koştum.
İthal manalar zihnime saldırır oldu sonra
Çölde biçare sürüklenen kavruk ben
Gördüğüm ilk seraba kandım
Vah ki çok akılsızdım
Şuuruma perde çeken şarabı nasıl yudumlardım?
Yok saymak ve yok sayılmak
İşte bana öğretilendi bunlar
Uzun uzun tembhlendim unutmamam için
O zamanlarda belledim
Yaşamanın kuralı böyleymiş, hayat ezermiş adamı!
Tutanacak tek bir dal dahi bulamayan ben
Çaresizce kabullendim
"Kimseye güvenmeyeceksin" isimle tezle
Hayat okulunda doktora yapmışların anlattıklarını.
Ve sonunda
Lanetim saydığım ama
Bir yandan da beni hakikate ileten
O uzay boşluğundan sonsuz zamanlar peyda oldu.
Ezildikçe ezdim
Kırıldıkça kırdım
Ezdikçe sinem dümdüz oldu
Kırdıkça kalbim kırıklardan geçilmez oldu
Boynu boydan boya kanlı parmak izleriyle bezenmiş ben
Anladım neymiş yaşamak
En okkalı kimya sitelerinde son dersime çalışadururken.
Seçim
Uğruna hiçlik deryasının akıntısına kapıldığım
Tüm çırpınışılarıma rağmen bir türlü olduramadım mana
Bu basit kelimede gizliymiş meğer
Tercih edilecekler oldukça az
Olmak yahut ölmek
Sefalet okyanusunda her gün kaptan-ı derya olmak
Kendine dahi faydası olmayan vombatlardan medet ummat mı?
Aklınla hakikate şehit olup aşkın ateşinde boğulmak
Senelerin susuzluğuna derman olan
Nazenine muazzam manalar yükleyen El Veliyy'e
Cümle kainatın EKBER Rabbine el açmak mı?
Ben sana geldim Ya Rabbi
Kulun olmak için "ben"den vazgeçmeyi
Tüm ömrümü benden olarak geçirmeyi istiyorum Ya Rabbi
Bundan böyle
Kalbimi senelerdir lime lime eden batıl zakkumlarını soldur Allahım
Kaldır zihnimden ve lügatımdan

"ben hangi yolun yolcusuyum?" sorusunu
Bir an gaflete düşüp hakikatten sapsam da
Beni Sevgilinin aşkından mahrum eyleme Allahım
Gönlümdeki iman kulesine zelal getirtirme
Tek gücüm, yegane direncim sensin
Beni senden uzak eyleme Allahım
Nasip eyle bana
Aşkın vaveylasını cümle cihana haykırmayı
Şahit oldum Ya Rabb
Ulviyet sen, saadet sen, imandan gayrısı sefil...
Bir ömür şu şuurla yaşat beni
Hiç unutturma
HASBUNALLAH ve nimel vekil
HASBUNALLAH ve nimel vekil
HASBUNALLAH ve nimel vekil

Ahmet Çakıcı

Sevgilim, Ramazan

bir anda zihne saplanıyor efsunlu bir mermi,
hiç böylesini görmedim, yaktı geçti sinemi.
gözler milli, dilim susmuş, ben bir ömür yalnızım,
yok mu derdime, yok mu? hiç mi dinmeyecek sızım?

parçalanıyordu mahzun kalbim yoktu hiç kimsem şu alemde,
unutmamış ama beni, çok güzeldi, en müstesna düşümden bile.
bir akşam vaktiydi, indirdi nurunu, aşkı, kalbime Yaradan
eskiden manasızdı, ne farkı vardı, şimdi sevgilimdir Ramazan.

Üst üste birikmiş, dolmuşsa günahlar
İnlesin feza, yankılansın ahlar
Putlar yıkılsın, aşkla titresin gönlümüz
Derdimiz Allah'tır, O'na feda ömrümüz

Uyanın artık ey Müslümanlar, kalkın!
İşte rahmet yağıyor cümle fezadan
İtin elinizle aşksızı, bırakın!
geldi mağfiret yüklü güzel Ramazan.

Ahmet Çakıcı

Sevgilime Mektup

Kimseyizlerden bir kimseydim Seni bilmeden önce
Biçarelikte mahirdim aşkınla yanmadan önce
Bırak yalnız Seninle olayım gölgelik dahi etmem
Affet aciz kulunu, Senden başkasını istemem

Kainat değil umurumda, derdim ateşinle yanmak
Aşkına denk gelemesin nice alev, kor ve çakmak
Tek hazinemsin Sen, yitip gitmeme rıza gösterme
Affet aciz kulunu, nefis diyarına sürüverme.

Birçok zamanlar bunaldım, hallenir oldum hiçlikle
Yaşamak ne hazin, sonumu bekledim çaresizce
Şükür ki buldum Seni, şafi oldun tüm dertlerime
Affet aciz kulunu, acz darağacına terk etme

Varla yok arasında böyle bir yol ayrımındayken
Olsun tüm mutluluklarım, yaşam manam senin için
Aşkındı bana hayat bağışlayan tam düşecekken
Öyleyse canımdan vazgeçtim, yaşamak senin için.

Seni arzuluyor gönlüm, Sen beni hayata bağlayan şerit
İyi ki buldum seni Sevgilim, senelerce kaldım münferit.
Yaşayacaksam, yaşadın diye, gülmelerim Senin için
Ne bir beklenti ne alkış, yalnız Sana layık olmak için.

Ahmet Çakıcı

Sırr-ı Hakkın Dirilişı

“İlerledi yaşıımız, bizden artık geçti!
Uyanmamız için daha kaç cenaze gerek ki!
Neden yüzyıllık uyku, nedir bu miskinlik
Yalnız namaz kılıp çekilmek, bu nasıl pişkinlik!

Çaba yok, ilim yok, ancak ve ancak beddua!
Gökten taş yağsa fayda etmez, amaçsız orduya!
Kardeşlerinin uğruna geçmesi gerekmez mi ömrünün
Yoksa İstanbul’da ne işi vardı seksenlik Ebu Eyyûb’ün

İmtihani kazanmış herkes, ortalıkta cennetlik kesilmeler
Kolay olsaydı o kadar, son nefeste hiç korkar mıydı Ömer!
Sen ilk adımı at, bize emrolunan seferdir değil zafer
Hiç telaşlanma, inan sen! Olacaktır İslam’ın ordusu muzaffer!

Kulak ver çığlıklara, acından ölüyor ümmet
Haydi kalk ayağa, her alanda İslam için cenk et!
Cihan sana muhtaç, asil mücahidlere hasret
Şimdi işte HasbunAllah, edebi yurdumuz cennet!

Ahmet Çakıcı